

עבודתי בברכת השחיה.
(לקראת הצילום וההקלטה בוידאו.)

אספר לכם על ברכת השחיה ועבודתי בה. בשנת 1960 התחלנו לבנות את בריכת השחיה. השתמשנו מכספי השיכומים למטרה זו. בכדי ש כל החברים יוכלו להנות מן המפעל החיובי הזה. בנין של בריכת שחיה כמעט לא היה ידוע עוד בתנועה הקבוצית. במשך הזמן ברכת השחיה הוכיחה את עצמה כמרכז חברתי, ספורטאי וחינוכי.

התכנית הראשונה היתה לבנות את הבריכה מעל הוואדי ליד מצפה שמעון. הסיבות לדחיה הוכיחו את עצמן. הבנינים אצלנו תוך הכרח כל כך צפופים, שלא נשאר מקום לדשאים, למשחק ולמנוחה. במקום הנוכחי של הברכה כל אלה קימים. במשך הזמן התקיימו עשרות של אירועים על יד הבריכה. זוכר אני אחדים מהם: חג העשרים וחמש, ההצגה הגדולה, אשר כתבה וביימה יהודית אנגרס, חתונה בליל ירח, הופעה של הדודאים, לונה-פארק, מסיבת סיום של בית-הספר, בר מצווה, מסיבת 40 שנה של מעין-צבי, למעלה, רחצה לילית עם וגם בלי אישור, כינסי מחזור של חברות נוער, שנתוני צבא, תחרויות שחיה, אליפות שחיה ראשונה בארץ לגילאי 10-12 שנה. עופר פרידמן כבר אז השיג שיא ישראלי במשחה 100 מ' חתירה.

הציעו לי בשנת ה60 לקבל את האחריות על הבריכה. גמרתי עשרים שנה עבודת בנין וחשבתי שבבריכה אוכל לעבוד עוד 20 שנה. הרי אהבתי שחיה, את האחריות על ניהול הבריכה ואת גינות הנוי ואת משק החי ליד הבריכה. המעבר לעבודה החדשה בבריכה היה קשה. הייתי רגיל לדבר בעבודת הבנין הרבה בידיש ולא ידעתי מספיק עברית. הורדתי את הנעליים הכבדות ולא יכולתי ללכת יחף. הייתי מציץ, אחראי על המים ועל הדשא החדש ועל אלף שתיכי שיחים וארניים, שהצטרפו להשקות.

רק להיות מציל היה משעמם. בכדי שעבודתי כמציל תהיה יותר קלה- הייתי מעוניין, שהילדים ידעו היטב לשחות. ביילתי הרבה מאוד זמן בהוראת שחיה, החל מגיל 3. בשלב הראשון היו הוראות בה"ס, שהילדים חייבים להופיע בכובע ובסנדלים ושמותר לבלות 20 דקות במים. כשסיפרתי, שעופר, בן ה 10, שוחה 300 מ', שאלו אותי, אם זה לא יותר מדי. במציאות הוא שחה כל יום 2 - 3 ק"מ. בהשפעה של גורמים שונים, מורי ספורט, הורים וילדים גדולים וצבי פרידמן התחלנו גם באימונים לשחיה תחרותית באמצע שנות ה 30 התחילה בעולם האופנה לתחרויות לילדים בגילים 8 - 10 שנים. החבר ים הצטרפו הרבה פעמים להסתפק בחלק של הבריכה. לפעמים היו בשבת תחרויות והבריכה היתה תפוסה כולה. בשנות ה 70 זכינו בגביע המדינה לנוער בכדור-מים. במשך 20 שנה היתה מעין-צבי אחת האגודות הטובות בשחיה ב"פועל" בארץ לאלופי ישראל בכל הגילים.

עם בניית אולם הספורט עבר חלק גדול מן הילדים היותר גדולים לענפי משחק בכדור באולם הספורט וההתלהבות לשחיה נרדמה.

ב 1960 חסר לנו כל נסיון בבנין בריכה ובהפעלה של מחזור המים בה. היתה תכנית לבנות קיוסק ומיני-גולף, אך לא היתה לנו תכנית בטיפול המים ובדס-אינפקציה. המים הגיעו מבאר בשטח הבננות ושאלו אותם למעלה בצינור ברזל של 6" מעל הקרקע. זה לקח כל פעם 12 שעות, עד שהבריכה נתמלאה. שבועיים אחרי זה הורידו את המים באותו הצינור להשקיית הבננות. אף-על-פי ששפכנו כל יום כמה דליים של כלור וברום, התאסף הרבה ליכלוך. הוא-גם לשכבת ליכלוך על רצפת הבריכה. המים הפכו להיות ידוק ים והצטרפו להחליף אותם. הצטרפו לשפשף את קירות הברכה ואת רצפתה כל שבועיים במברשת ובכלור. זאת היתה העבודה הקשה ל 2 - 4 אנשים פעם אחת בשבועיים. על ידי כך ששאבנו את המים הטריים באותו הצינור, שבו הורדנו גם את המים המלוכלכים לכים לבננות, הופיעו בחזרה כ 20 דקות בוג ו"קאקאו" בחידוש השאיבה של המים

לבריכה. ניסינו ו"התעמלנו" בכל מיני פטנטים ומאמצים, בכדי למנוע את כניסת הליכ-לוך לתוך המים הטריים, החדשים בחזרה לבריכה. ככה זה הלך 20 שנה. במשך השנים הוספנו בתחתית הבריכה חרסינה, אך את הטיב הגרוע ביותר: תוצרת נסיון של בית-החרושת "חרסה", שלא הצליחה למכור אותה. בשביל ה"קו השחור" בבריכה לא היה תקציב, וקניתי את החרסינה השחורה לסימון הקו בלי רשות.

המים, שכל השנים השקו את הבננות, היו יותר מדי מלוכלכים לצורת ההשקייה החדשה, הממטרות, ואז לא ידענו, לאן איתם. הצינור נאכל מחלודה והיה מקולקל. הפעולה האחרונה שלי היתה בשנת 80 בניית הפילטר - בכדי לשמור אותם המים לכל העונה. אחרי שנתיים של המשך המים המלוכלכים ואחרי התיעצות עם מהנדס של חברת מקורות והשמוש של כלור-גז במשך 24 שעות דרך "כלוריאטור" הגענו, שבמקום "האגם הידוק" יש לנו היום מים נקיים, כמו בכל ברכה אחרת.

שלום רב, לכם,

ארנה לב.